

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl soudcem Mgr. Janem Šmakalem ve věci

žalobce: J. F., nar. X,
státní příslušník X,
posledním známým pobytem X,
zastoupený advokátkou JUDr. Veronikou Pupalovou,
sídlem Májová 606/35, Cheb,

proti
žalované: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,
sídlem Olšanská 2/2, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalované č. j. CPR-53020-2/ČJ-2024-930310-V230 ze dne 26. 11. 2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Řízení před správními orgány

1. Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Karlovarského kraje, rozhodnutím č. j. KRPK-58876-21/ČJ-2024-190022 ze dne 10. 9. 2024 uložila žalobci správní vyhoštění

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců na území České republiky, neboť žalobce pobýval na území České republiky nebo na území členských států EU, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn. Doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU a smluvních států, byla stanovena na 1 rok. Zároveň byla žalobci stanovena doba 30 dnů k vycestování. Následné odvolání žalobce žalovaná zamítla a rozhodnutí krajského ředitelství potvrdila.

II. Řízení před soudem

2. Proti tomuto rozhodnutí žalobce brojil žalobou. V žalobě namítal zejména nesprávné právní posouzení věci, nedostatečně zjištěný skutkový stav a nepřiměřenost zásahu do jeho soukromého života. Uvedl, že na území České republiky žije bezmála 20 let, byl držitelem povolení k trvalému pobytu, které mu bylo z moci úřední zrušeno, a o jehož zákonnosti vede samostatné soudní řízení. Žalobce poukázal na to, že po zrušení trvalého pobytu mu byla stanovena lhůta k vycestování, kterou sice nevyužil, avšak činil tak s vědomím probíhajícího soudního přezkumu a úmyslem osobně se účastnit řízení. Dále žalobce namítal, že správní orgány neprovedly dostatečné posouzení dopadů rozhodnutí do jeho soukromého života ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Uvedl, že je v České republice plně integrován, pracuje, je zdravotně pojištěn, platí daně a přispívá do sociálního systému. Správní orgány však podle něj tyto skutečnosti zcela opominuly a rozhodnutí založily na formalistickém výkladu zákona, aniž by zohlednily individuální okolnosti případu. Žalobce rovněž poukázal na nepřiměřenost délky vyhoštění, která podle něj nebyla dostatečně odůvodněna, a na nesprávné srovnání s případy krátkodobého nelegálního pobytu jiných cizinců.
3. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě uvedla, že rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, skutkový stav byl dostatečně zjištěn a žalobce neprokázal žádné konkrétní skutečnosti, které by odůvodňovaly upuštění od správního vyhoštění. Zdůraznila, že žalobce pobýval na území České republiky bez oprávnění, a to vědomě, přičemž jeho rodina žije v Tunisku a na území ČR nemá žádné významné rodinné ani sociální vazby. Délka vyhoštění byla stanovena v dolní části zákonného rozmezí a odpovídá závažnosti porušení zákona. Žalovaná neshledala žádné vady řízení ani porušení zásady proporcionality.

Ústní jednání

4. K opakovanému dotazu soudu žalobce sdělil prostřednictvím své zástupkyně, že na ústním jednání netrvá; žalovaná souhlasila s rozhodnutím bez ústního jednání.

III. Posouzení věci

5. Žaloba není důvodná. V případě žalobce byly důvody pro uložení správního vyhoštění. Okolnosti rodinného a soukromého života žalobce tyto důvody nepřevažují.
6. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, mimo jiné *pokud cizinec pobývá na území* nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, *bez platného*

oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.

7. Rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 však nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince (§ 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců). Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí. (§ 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců).
8. V souzené věci žalobce nerozporoval, že byl formálně naplněn důvod pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce – dle svých slov – pobýval na území ČR bez oprávnění po dobu 51 dnů (po zrušení trvalého pobytu). Jediné námitky žalobce směřovaly proti údajné nepřiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění, včetně délky uloženého správního vyhoštění.
9. K tomu soud poznamenává, že zásadním východiskem pro posouzení věci je právě ono zrušení trvalého pobytu. K němu došlo z toho důvodu, že žalobce déle než dva roky (květen 2020 až listopad 2022) pobýval v Tunisku.
10. Správní orgán zruší povolení k trvalému pobytu cizince z důvodu, že cizinec pobývá mimo území státu Evropské unie nepřetržitě po dobu delší než 12 měsíců, pokud není nepřítomnost cizince odůvodněna závažnými důvody. Správní orgán v takové situaci nemá ze zákona povinnost zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí do života cizince podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Jelikož se předpokládá, že nevyužíval-li cizinec po dobu delší než 12 měsíců své pobytové oprávnění, tedy ani jednou nenavštívil území státu Evropské unie, nemůže mít rozhodnutí o zrušení pobytového oprávnění nepřiměřené dopady do jeho života (srov. rozsudek NSS č. j. 9 Azs 288/2016-30 ze dne 4. 1. 2017). Žalobce však konkrétní důvody nepřiměřenosti může namítat, poté je správní orgán povinen se jimi zabývat. To však žalobce v řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu neučinil (srov. odst. 42 rozsudku KS v Plzni č. j. 30 A 3/2024-68 ze dne 30. 6. 2025).
11. V řízení o zrušení trvalého pobytu tedy nebylo lze předpokládat nepřiměřený dopad do rodinného a soukromého života žalobce a žalobce jej v té souvislosti ani netvrdil v řízení před soudem. Za toho stavu lze předpokládat, že i nyní napadené rozhodnutí nebude mít nepřiměřený dopad do života žalobce, protože fakticky navazuje na to, že žalobce pozbyl trvalý pobyt a rozhodl se na území ČR pobývat neoprávněně.
12. Správní orgány nicméně byly povinny v rámci nyní přezkoumávaného řízení o správním vyhoštění zabývat se přiměřeností dopadů do života cizince, a to i bez námítky žalobce. To také řádně učinily.
13. V případech, které spojují otázku možného porušení práva na respektování rodinného či soukromého života a otázku nuceného vycestování cizince, správní soudy tradičně vychází zejména z těchto hledisek: (1) povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu (např. závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem); (2) délka pobytu cizince v hostitelském státě; (3) doba, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby; (4) stěžovatelova rodinná situace (např. doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující

opravdovost rodinného života páru); (5) počet nezletilých dětí a jejich věk; (6) rozsah, v jakém by byl soukromý a/nebo rodinný život cizince narušen (tj. vliv na ekonomický, osobní a rodinný život jednotlivce, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo zůstat v hostitelském členském státě na základě samostatného pobytového oprávnění); (7) rozsah a intenzita vazeb na hostitelský stát (příbuzní, návštěvy, jazykové znalosti apod.); (8) imigrační historie dotčených osob (např. porušení imigračních pravidel v minulosti); a (9) věk a zdravotní stav dotčeného cizince. Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku (srov. rozsudek NSS č. j. 8 As 118/2012-45 ze dne 5. 3. 2013 a tam citovanou judikaturu ESLP; srov. však také mírnou kritiku tohoto postupu v rozsudku KS v Brně č. j. 41 A 25/2024-66 ze dne 28. 2. 2025, odst. 45).

14. V souzené věci orgány policie provedly hodnocení přiměřenosti ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců i judikatury správních soudů, resp. Evropského soudu pro lidská práva. Žalobce sice rozporuje formalismus při výkladu a uplatnění zákona, ale soud nic takového neshledal. Lze proto odkázat na str. 3 až 6 naříkaného rozhodnutí, na kterých žalovaná své úvahy srozumitelně a přiléhavě vyložila.
15. Na okraj toho lze poznamenat, že policie se žalobcem vedla řízení zahájené z moci úřední, ve kterém mu byla uložena povinnost. Obecně platí, že v takovém řízení je správní orgán *povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena* (§ 50 odst. 3 správního řádu). Zákon o pobytu cizinců však obsahuje vlastní pravidlo upravující odpovědnost za zjištění skutkového stavu a břemeno vedení důkazu: *účastník řízení je povinen poskytnout veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí* (§ 174a odst. 1 druhá věta). Na základě této úpravy bylo povinností žalobce, aby konkrétně tvrdil podrobnosti svého soukromého či rodinného života, které by měly svědčit o nepřiměřenosti vyhoštění. Naopak nebylo povinností policie, aby takové skutečnosti sama vyhledávala (srov. např. rozsudek NSS č. j. 6 Azs 161/2020-45 ze dne 30. 7. 2020, odst. 29–30).
16. Základním východiskem úvah správních orgánů je skutečnost, že žalobce sice na území České republiky původně pobýval oprávněně (tedy v době platnosti jeho povolení k trvalému pobytu) po dobu 20 let, nicméně po zrušení jeho povolení k trvalému pobytu ze země nevycestoval. Na věci ani nic nemohla změnit skutečnost, že žalobce ze země nevycestoval s vědomím probíhajícího soudního přezkumu rozhodnutí o zrušení jeho trvalého pobytu a úmyslu osobně se účastnit řízení. Rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-13954-18/ZR-2023 ze dne 10. 1. 2024, kterým byla žalobci stanovena lhůta 30 dnů k vycestování, nabylo právní moci dne 22. 4. 2024. Nejpozději do toho dne měl žalobce dobrovolně opustit území České republiky, což neučinil. Žalobce sice následně brojil proti rozhodnutí o zrušení jeho trvalého pobytu žalobou u Krajského soudu v Plzni, kterou spojil s návrhem na přiznání odkladného účinku žalobě. To však neměnilo nic na tom, že od 23. 5. 2024 žalobce pobýval na území neoprávněně. Ani skutečnost, že se žalobce chtěl účastnit řízení osobně na věci nemohla nic změnit. Nad rámec toho soud uvádí, že odkladný účinek žalobě usnesením Krajského soudu v Plzni č. j. 30 A 3/2024-48 ze dne 21. 6. 2024 přiznán nebyl (právní moci usnesení nabylo dne 6. 7. 2024).
17. Správní orgány dále zohlednily, že žalobce na území České republiky nemá žádné osobní či rodinné vazby. Při výslechu před policií dne 24. 7. 2024 uvedl, že jeho rodina žije v Tunisku, Českou republiku má nicméně rád a chtěl by zde zůstat. Uvedl, že

i z ekonomických důvodů je to v České republice lepší než v Tunisku. Skutečnost, že rodina žalobce se nachází v Tunisku, nikoliv v České republice, potvrzuje i to, že žalobce v Tunisku pobýval nepřetržitě od května 2020 do listopadu 2022. V Tunisku se přitom staral o nemocnou manželku. Je tedy zjevné, že k zemi původu má žalobce větší pouto než k České republice, neboť se zde po více než dva roky nenacházel, o nikom konkrétním, kdo by mohl být potenciálně zasažen tím, že mu bylo uloženo správní vyhoštění, nehovořil. Nehovořil ani o případném výdělku na území. Nadto žalobci bylo zrušeno povolení k trvalému pobytu, za toho stavu tedy ani na území České republiky nemůže legálně pracovat. Lze tak uzavřít, že z pouhého přání žalobce pobývat v České republice nelze dovodit nepřiměřenost napadeného rozhodnutí. Žalovaná správně konstatovala, že žalobce žádné konkrétní důvody nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí neuváděl, ty nezjistila ani ona sama.

18. Skutkové hodnocení policie je srozumitelné, logické a přiléhavé podkladům zajištěným ve správní řízení. Zejména pak protokol o výslechu žalobce ze dne 24. 7. 2024 a listiny týkající se řízení o zrušení trvalého pobytu žalobce dávají zřejmý podklad pro závěry, které žalovaná učinila.
19. Lze tak uzavřít, že vyhoštění žalobce z důvodu neuposlechnutí rozhodnutí ukládající mu povinnost opustit území ČR není nepřiměřené ve vztahu k jeho soukromému a rodinnému životu. Žalovaná své rozhodnutí dostatečně a přesvědčivě odůvodnila. Zájem na dodržování právních předpisů České republiky převažuje nad zájmem žalobce.
20. Dále žalobce namítl nepřiměřenost a nedostatečnou odůvodněnost stanovené doby vyhoštění v délce 1 roku. Srovnání jeho případu s případy krátkodobého nelegálního pobytu jiných cizinců nepovažoval za přiléhavé. Ani této námitce soud nevyhověl.
21. Jak již soud uvedl výše, žalobcův neoprávněný pobyt trval nejméně 51 dnů. Krajské ředitelství policie mohlo stanovit dobu správního vyhoštění až v délce 5 let [§ 119 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců]. Nepřistoupilo nicméně k horní hranici této doby a dobu správního vyhoštění stanovilo v dolní části stanoveného rozmezí. Správní orgány v tomto ohledu vzaly v potaz: délku neoprávněného pobytu žalobce na území; skutečnost, že žalobce si byl svého neoprávněného pobytu vědom, jednal tedy úmyslně protiprávně; žalobce zde nemá žádné rodinné či soukromé vazby a pobýval zde z ekonomického důvodu.
22. Soud se s hodnocením správních orgánů v zásadě ztotožnil. Stanovení doby správního vyhoštění závisí na uvážení správního orgánu, které podléhá jen omezenému soudnímu přezkumu. Úvahu o době vyhoštění žalobce nepovažuje soud za projev libovůle, neboť je řádně odůvodněna. V tom ohledu lze odkázat na str. 4–5 naříkaného rozhodnutí. Nejde ani o zneužití uvážení či překročení jeho mezí, což žalobce ostatně ani nenamítal.
23. Bez významu je důraz žalobce na dlouhodobost jeho pobytu v ČR. Tak tomu bylo dříve, nicméně následně žalobce v ČR mezi lety 2020 až 2022 nepobýval. Tím oslabil svou vazbu na ČR, což ostatně bylo právě tím důvodem, pro který mu byl zrušen trvalý pobyt.
24. Odkaz žalovaného na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 416/2017-29 ze dne 14. 3. 2018 je přiléhavý ve velmi obecné rovině. Žalovaný tento odkaz učinil v souvislosti s tím, že ani neoprávněný pobyt cizince na území v řádu několika hodin a následně uložené správní vyhoštění v délce 1 roku nemusí být nepřiměřené. Tomu odpovídá závěr žalované, že krátkodobost neoprávněného pobytu sama o sobě nezakládá nepřiměřenost správní vyhoštění na dobu 1 roku. Ve věci žalobce však správní orgány vyšly z dalších a

ucelenějších úvah, nespolehly se jen na to, že v jedné jiné věci bylo vyhoštění shledáno po právu. Závěr o přiměřenosti stanovené doby vyhoštění žalovaný podepřel více důvody (srov. odst. 17 tohoto rozsudku).

25. Lze tak uzavřít, že vyhoštění žalobce z důvodu jeho neoprávněného pobytu na území členských států EU není nepřiměřené ve vztahu k jeho soukromému a rodinnému životu, který na území ČR nebyl ani zjištěn. Správní orgány svá rozhodnutí dostatečně a přesvědčivě odůvodnily. Zájem na dodržování právních předpisů České republiky převažuje nad zájmem žalobce setrvat na jejím území.

IV. Závěr

26. Z uvedených důvodů není rozhodnutí žalované nezákonné a netrpí ani vadami řízení. Soud proto žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšné žalované nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 věta první s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 24. října 2025

Mgr. Jan Šmakal v.r.
soudce